

Vérnász az Ódry Színpadán

2013.10.29. 21:38 [Piros Csilla](#)

Frederico Garcia Lorca a spanyol költészet egyik meghatározó alakja, de drámái is legalább olyan jelentősek. Közülük is a legtöbbet játszott a Vérnász.

A Színművészeti Egyetem első vizsgaelőadása ebben az évadban ez volt, Horváth Csaba rendezésében, és a negyedéves színészosztály előadásában.

Nagyon vártam az előadást, mert a tavalyi első nyílt bemutatójuk, a Diótörő után az egyik legjobb színészosztálynak tituláltam őket. Szinte mindenkit megjegyeztem elsőre. Így most fel is tűnt annak a hiánya, aki most éppen nem volt jelen.

A spanyol író drámái balladája nagyon sok lehetőséget rejt a tehetséges színészeknek, és azt hiszem, bátran kijelenthetjük, hogy Marton László, Hegedűs D. Géza és Forgács Péter osztályának ezt sikerült is teljes mértékben kiaknáznia.

A feudális rendszerben játszódó, és azok normarendszereit még mindenáron betartó társadalomban, ahol - főként nőként – a merev szabályokkal igencsak nehéz helyzetbe kerül egy szerelmespár, ha nem tartoznak ugyanabba a kasztrendszerbe. Ez a helyzet áll elő, ahol a hamarosan férjhez menő menyasszony még mindig nem tud elszakadni lelkiileg az egykori szerelmétől, a szegényebb osztályba tartozó Leonardtól.

A tragédia előre van vetítve, és a dráma másfél órája olyan feszes dramaturgiát követ, hogy nem hagyja a nézőt egy pillanatig sem feszültség nélkül.

A ritmosos, spanyol táncot idéző koreográfia erre külön rá is segít. Az előadás belépője is egy virtuosus és szenvedéllyel teli tánccal kezdődik – ami néha közben is beékelődik – már ezzel felizzítva a hangulatot. Majd rögtön balladisztikus hangulatot kap az egész, megismerve a vőlegény családjának

sorsszerűen tragikus történetét. Magával ránt az egész, egyre beljebb kerülve a sűrűjébe és egyre inkább biztosak lehetünk abban, hogy itt nem lesz happy end. De nagyon nem.

A Várnász a Hevesi teremben debütált, ahol díszletként pár szék és néhány térelvlasztó elem szolgált, ezért minden figyelem a színészek játékára irányult. A testiség végig nagyon hangsúlyos volt, központi eleme a dramaturgiának. A csupaszság, a dinamikus mozgás, néha már-már akrobatikus jelleggel, az izzadó testek nyersessége a darab dinamikáját éppúgy erősítette, ahogy a közönséget is bevonta és érzelmi reagálásra készítette.

Szabó Erika kiváló és sokszínű játéka kimagaslott, de mint már a Diótörőnél a tavaly irtam: most is mindenki játéka lenyűgözött.

Újranézném.

Anya:

[Zsigmond Emőke](#)

Menyasszony:

Anyós, Cselédasszony, Szomszédasszony, A halál (mint koldusasszony):

Leonardo felesége:

Leonardo:

Vőlegény:

A menyasszony apja:

A Hold:

Favágók:

Fotó: (1.kép) Vadócz Péter, (2.kép) Hrotkó Bálint

[Bach Kata](#)

[Szabó Erika](#)

[Mészáros Blanka](#)

[Zoltán Áron](#)

[Csapó Attila](#)

[Janka Barnabás](#)

[Tóth András](#)

[Vecsei Miklós](#)

[Tóth János](#)

[Janka Barnabás](#)